

## ДОБА КРИЗЕ

Данас једемо штапићима.  
Мале украсне залогаје.

По твојим бурним очима  
знам како је напољу.

Херметички смо затворени.  
Једно у другом. Свако у себи.

Волим те зато што не бројиш.  
И зато што ми допушташ  
да читам дуго.

Тако остајемо млади.  
И не морамо знати колико  
нам је судбина додељено.

Чиста срца простирем белину.  
Две папирне марамнице. Небо.

## КОТАРИЦА, ПСАЛМ

Пре него што пођеш  
у куповину  
испразни котарицу  
са шишаркама.

Биле су негда  
попут каштела  
под ведрим иглицама.

Сада више личе на звезде.  
Неприлагођене  
исијавању асфлата.

Њихова догорелост  
тешка је. И још увек  
сувише топла.  
За јутро које облачимо.  
Као свакидашњи псалм.

## НА ПОЉУ, ПОНЕКАД

Зима је каткад блага  
према мени. Посвуда  
нецензуриране гране.  
Меморијска пена.

Понекад застанем  
на непознатом пољу.  
Читам влати.

Понеку научих писању.  
Ето сад. У мени. Расте.  
Стаклени нарцис.

Небеска трава.

## А НОЋАС

Ноћас је изненада  
падало пролеће.

Језик невидљивог  
испод покривача.  
Разбуђен.

Заменио ме је за јагоду

## НЕКО

Може седети на пешкирићу  
величине длана.  
На шљунковитој обали.

И узев под своје  
сво време света  
тањушним маказицама  
из малог несесера  
страницу за страницом  
сецкати албум овог  
или оближњег века.  
Хранити њиме  
летњи ветар.  
Може прстима

премазаним  
кремом од алоје  
лако. Као да га није било.  
Расплести под препланулом  
кожом стресни чворић.

И исто тако овлашно.  
Без видљивог разлога  
заплести нови.  
И пренети га у шареном  
паковању игрице  
првоне до себе.

Праснувши при том  
у смех. Од којег се  
с много ломљеног стакла  
околних душа поткожним  
муњиним стаблом  
опорави та нигде добављива  
самонегована  
еманација обичности.  
Чудесност.

Може исто тако  
не радити ништа.

Лено забацити удицу.  
У мртав рибњак.  
уловити квазар.

Може то. Може.  
Неко. Ко није ја.

## СПРАВА

У распореду свемоћних типки  
тражим тачку осетљивости.  
Да схвати кад кажем:  
Недоступна.  
Да заустави Справу.

Јер сад разговарам  
са малим богом.  
Што сам је на ливадама.  
Пернат. Понекад кишан.

Не подсеца нокте.  
Не боји своје одразе.

Не гледа се у огледалу.  
Не броји епизоде.  
Не умножава се  
ниједном речју.

Не обраћа се ником.

Облачи се у једну  
једину судбину.

Цвркуће. Пева.

## ВИОПОРТРЕТ ОДСУСТВА

*Погледај.* Каже ми.  
Погнут над воланом.

Онда заједно гледамо  
кроз стакло. У висину.  
Док брисачи раде пуном  
брзином. Односећи  
кишу. Прибирајући  
тек пристигле  
магле и снег.

Али он разазнаје  
сасвим јасно. Покретне  
објекте на небу. Чита  
шифрована писма  
танких маглених пруга.  
Што враћају му бодрост.

Говори ми с акцентима  
изненада пронађених  
светлосних вокала.

С пуним покрићем  
поносне туге. Какви  
умеју бити вокали.  
Попут жртвованог  
божанства. Двоструког  
сјаја. Тек освојене а већ

достигнуте пуноће  
одсуства.

*Предуго је већ нисам  
видео. Али ено је.  
Царица. Домаћица  
лета. Снаха неба.  
Моја лепа кћи.*

## МАЈСТОРИ

Зидови су окречени.  
И мајстори су отишли.

Ко ће сад да врати  
зидовима. Простору.  
Сав весели хаос година.  
Кад смо се смејали.

Живели. Остављали  
посвуда гужвице чарки.  
Шашаве непотребности.  
Чаврљања. Цртеже  
љубави. Слике.  
Тачкице. Мрве.

Ишчекивања.  
Пољупце. Ореботине.  
Шифре. Бројеве  
за хитне позиве.

Како сад из изрезбарених  
вена измолити боје.  
Лудост. Слепило. Наду.

Прекречити ту несавладивост.  
Што мотри нас. Ту белину.

## ДИВА

А у стаклићима  
несанице огледнута.  
Танка дива мрака.

Тако лепо горим.

## САВРШЕНСТВО КРАЈА

Погађа моју мисао.  
Као зрак што поскакује  
по језерској води.  
Док јој у звучном сигналу  
цврчка. Заробљеног у малу  
телефонску шкољку. Пристижу  
објаве минијатурне жаргонске  
збиље. О којој готово.  
Уистину. Не знам ништа.

У хиљадитом парчићу  
разложеног минута. У вожњи.  
Окрене се к мени.

*Волим да те слушам. Причај.*

И мој глас прикачен већ је  
за лаки фен медитеранског  
зрака. Суши јој косу.  
Умива лице. У петој брзини.

Сред речи сам. Као на самом  
крају света. Пред почетним  
зауостављеним тоном  
само за њу одабраних  
медитативних пејзажа.

Пред прејаким звуком  
диска од којег мрште се вода  
и етарско биље. У малом  
папирном убрусу за руке и чело.  
Којима тако прија што ћутим.

Не знајући како да објасним  
олдтајмеру срца. Што не даје се  
лако. Нит било чему испод века.

Зашто баш сада. Без двобоја  
Платона и Ибзена. Чехова.  
И других чарки. И баш ту.  
Зашкрипи. И пада.

Пред погледом те сићушне.  
Једне. Могуће. И сасвим  
стварне. Не-моје-моје.  
Унучице мога доба.

Загледане у пристижући град  
на електронској мапи крај  
волана. У изненадног  
запањујуће стварног јелена.  
Искрслог на ноћом друму:

*Откуда ти баш сада ту.  
Бога му љубим.*

У жару фарова што  
бацају нам се у лице.  
Говори фалсетом псовке.  
Брзим језиком смисла.

Уверена да метерија је  
нерастопива шминка.  
Да рукописи не горе.  
Да љубав је енергетски  
плес Јупитера и Венере.  
Чији видео снимак увек можеш  
одгледати једном. Касније.  
Ил никад. У самоћи.

У одоцнелом кафеу наручује  
хладно точено. Куца пријаву  
за паркинг. Загледа оближњу  
катедралу. Контролишући  
успут. На личном екрану.  
Малу библиотеку пристиглих  
порука. Епизоде твитер-романа.  
Које може читати после. Опет.  
До касно. Уз лако брисање  
сваког сувишка меморије.

*Шта рекосмо. Ах да.  
Универзум. Савршена је то.*

*Права прича. Срушиће се.  
Наравно. Ил ипак неће.  
Биће га. Или га неће бити.  
Сасвим разумљиво.*

И маше ми. На крају домаћег  
градског раскршћа. На мигу  
црвено. Уз пољупчић у лету.  
Што врата летеће њене направе  
затвори за мном бешумно.

Као савршено збогом.

С којим улази се тако лако.  
У нежност овог данас.  
У ово извесно. Давно јуче.

## ГОЛУБИЈА СВЕТЛОСТ

Ах ти голубићу.  
Долазиш ми у било  
које доба.  
Пресвучен  
у светлост.  
Кочоперност.  
Кишу и перје.

Огрћеш ме сферама.  
Могу мислити  
и корачати  
истовремено.

Док кљуцаш нахајно.  
Из обе полутке света.

Као да си већ био.  
У царској свити.  
Достојан прохулајог.

А уистину гле.  
Још увек.  
Одевен у постојање.

## ЧАЈ И ТОСТ

Док приносиш ми чај  
и тост. Киви.  
Мандарину. Грозд.

Драги мој. Од година  
разнежен. Оку мом  
све снажнији и дражи.

Папир на моме столу  
шушти. Шумори.  
Реке папира. Шума.  
Године збране  
у листове. Лишће.

Уместо обеда пружам ти  
запис. Узаврео још.  
Од путних мисли.  
Преломних питања  
судбине и стила.

Док уистину. Можда је  
сачињен понајпре  
од наших златних  
свадби које славимо  
сплетеним прстима.  
Сваке вечери.  
Пред призором сјајно  
осликаног дана.  
Коме јуче узима боју.  
А сутра снагу.  
Да буде од сваког  
прохода јаче.

Можда и сама сам  
у том боју. Тек биће  
од папира. Ког тетоши  
и храни овај мали  
врт за двоје.

Док напољу неко  
скупља отпали малтер.  
Те куће што негде  
у даљини вида се руши.

И већ је само стаза.  
Прамен ничег.  
Незван. Небродушан гост.

## НАЈБОЉЕ

Давао си им најбоље.  
Измишљао росу усред  
суве реченице. Трепет.  
У простом слагању времена.  
И чувању сличица у крви.  
Свих првих корака.  
Летења. Митарења.

Можда и није требало  
увек баш тако. И толико.  
Или је требало више.

Јер напуштали би те.  
Без одређеног реда.

Кућни љубимци.  
Бугаинвилеја.  
Албиција. Кактус.  
Што цвета једном.  
И без заливања  
предодређен трајању.

Суседи. Врата до врата.  
Од прекопута.  
Из младости. Старости.

Пријатељи. Ненадано.  
Без збогом. Без видљивог  
разлога нестали.

Најближи. И најпречи.  
Сустанари бића.  
Братска артерија.  
Аорта. Лева и десна  
грана опстанка.

Свако мало гром удари  
у бок. У напрсли кук.  
У кров ума. У корен.

У вечитој си жалости.  
Што обнавља и додаје  
алке. Темељно.  
И тако поуздано.  
Да постајеш  
свака од њих.  
Сваки од њих.  
Изгубљених.

А Бог. Још увек тако  
млад И јак. Чини те  
вазда оним што си.  
Божје створење.

Све мање видљив.  
Прозиран. Читљивији.  
Отуд. Са друге стране.

ТАЊА КРАГУЈЕВИЋ (Сента, 1946). Дипломирала и магистрирала на Филолошком факултету у Београду. Објавила је више од двадесет песничких књига, и неколико књига есеја о поезији.

За прву збирку *Вратио се Волођа* (1966) награђена је Бранковом наградом. Добитник је и награде Ђура Јакшић, Милица Стојадиновић Српкиња, Печат вароши сремскокарловачке, Награде Раде Томић. Прва је песникиња која је добила Ленкин прстен, за најлепшу љубавну песму на српском језику (2015). За укупни песнички рад и допринос српској поезији награђена је Наградом Десанка Максимовић, 2015.

Заступљена у више значајних светских антологија поезије, као што су, између осталих: *Песници Медитерана* (с предговором Ива Бонфоа, Галимар, 2010), *Десет дека душе* (приредио Роберт Ходел, Лајпциг, 2011) *Антологија српске поезије XX и XXI века* (Букурешт, 2012) *Боја суштине* (избор и превод на шпански Силвија Монрос Стојаковић, Руте, Шпанија, 2013) као и *Lyrikline*, највећа светска антологија поезије.

Објављене су књиге њене изабране поезије: *Стаклена трава* (Агора, Зрењанин, 2009) *Ружа, одиста* (Завод за културу Војводине, 2010), *Седам песама на седам језика* (Агора, Зрењанин, 2012), изабране песме са преводима на енглески, француски и шпански *Сећање свиле* (Књижевно друштво Свети Сава, Београд, 2015).

Гостовала је на песничким фестивалима у Русији, Македонији, Грчкој, Турској, као и на бројним песничким манифестацијама у земљи.